

get; at der overhovedet står noget i svarene. Her må jeg nok sige, at det halter kraftigt i de svar, vi har fået indtil nu, så vi gør altså et nyt forsøg i den kommende uge.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Vi kan sagtens støtte, at dette forslag kommer tilbage i udvalget. Vi synes også, at nogle af de svar, der er givet, ikke har været særlig gode, og derfor er det helt rimeligt, at vi beder om at få svarene forbedret og præciseret. Men når det er sagt, vil jeg godt sige, at vi har under alle omstændigheder den anden konklusion end Dansk Folkeparti i denne sag.

Det er rigtigt, at der er blevet udfoldet utrolig megen retorik, når det gælder udvidelsen med de 10 lande: skellet i Europa er nu blevet fjernet, opdelingen efter Anden Verdenskrig er blevet helet, Jerntæppet er forsvundet, osv. osv. Men det er jo en gang retorik. Hvad er virkeligheden?

Hvis vi tager Europarådet som udgangspunkt, er virkeligheden, at der vistnok er 48 lande i Europa. Selv med denne udvidelse kommer EU altså kun til at omfatte halvdelen af landene, og ud over at udvide med to lande, som nærmest altid har ligget i den vestlige interessesfære, er der altså tale om, at man udvider med otte af de rigeste lande i Østeuropa, som også er dem, der ligger tættest ved. Det er det, der sker, det kan man jo have mange holdninger til, og det skal jeg også give udtryk for om et øjeblik.

Det er det samme med påstanden om, at nu er delingen af Europa forsvundet. Det er jo lidt vanskeligt, når man på 1 time kan flyve herfra til Hviderusland og man på 2 timer kan flyve herfra til Ukraine, hvor der bor 50 millioner mennesker – for slet ikke at snakke om Rusland, Rumænien, Balkan osv. Nej, der er langt igen, før Europas deling er helet.

Er udvidelsen så et skridt på vejen? Ja, det kunne man jo håbe, men jeg skal da ikke skjule, at fra Enhedslistens side er vi meget kritiske over for de forhandlingsresultater, som de østeuropæiske lande har fået, og vi er meget skeptiske med hensyn til, hvilke konsekvenser de vil få.

Hvis vi tager et land som Polen, er der ikke tvivl om, at det, man opfatter i Polen, er, at Polen er blevet åbnet for udenlandsk kapital uden at have fået ret meget til gengæld. Det er f.eks. sådan i Polen, at efterhånden er der vistnok ikke

en polsk bank, der er på polske hænder. Alt i Polen er overtaget af udenlandsk kapital, og jeg kan være meget bange for, at hvis den udvikling fortsætter, og det ikke meget hurtigt lykkes at få Polen på fode, vil vi se ekstreme højrekrafter af fascistisk tilsnit få en renæssance i Polen med meget, meget alvorlige konsekvenser for hele Europa. Derfor mener vi, at de betingelser, man har påtvunget de østeuropæiske lande, er for dårlige for de østeuropæiske lande.

Så kunne man selvfølgelig sige: Nå, men skulle konklusionen så ikke være, at vi besluttede, at de lande ikke skulle med i EU? Her har vi altså den grundlæggende opfattelse, at når det gælder Den Europæiske Union, er det en sammenlutning af lande, der frivilligt beslutter, om de vil være med. Vi kan konstatere, at uanset hvad vi selv mener om det forhandlingsresultat, som f.eks. Polen har opnået, er resultatet ikke kun accepteret af den polske regering, men vil også blive accepteret af et stort flertal af den polske befolkning, ligesom vi har set ved de folkeafstemninger, der allerede er blevet gennemført. Derfor er vores konklusion, at den beslutning må vi respektere, den beslutning kan vi ikke sætte os imod, og det er derfor, vi i modsætning til Dansk Folkeparti stemmer ja til forslaget her.

Jeg synes måske også, at Dansk Folkepartis argumentation halter en lille smule. Man kan jo stille Dansk Folkeparti det spørgsmål, om det er sådan, at udvidelsen med de 10 lande styrker Unionen. Jeg har forstået Dansk Folkeparti på den måde, at Dansk Folkeparti sådan set ikke ønsker en styrkelse af Den Europæiske Union, og det ønsker Enhedslisten heller ikke. Vi ønsker at rulle Unionen tilbage og i sidste ende at opløse Unionen.

Det spørgsmål, man må stille sig, er: Betyder denne udvidelse en fantastisk styrkelse af Unionen frem mod det projekt, der hedder at skabe en virkelig slagkraftig europæisk superstat? Hvis det er et sådant stort skridt, kan jeg forstå Dansk Folkepartis holdning, men det er ikke Enhedslistens opfattelse. Vi tror, der vil komme en masse modsætninger, som kan få store negative konsekvenser for ikke blot Europa som sådan; men også for Den Europæiske Unions muligheder for at udvikle sig.

Kl. 11.35

For os er det et spørgsmål om at anerkende de østeuropæiske befolkningers ret til at træffe deres eget valg. De har truffet det, vi er ikke enige i det, men vi anerkender, at de har truffet det,